

DIETARI DE L'OKUPA DE L'ALTELL

Hi ha tantes portes per obrir en la literatura com escriptors

Teresa Sagrera

Escriptora
@SagreraT

Dimarts, 9 d'octubre de 2018

Tarda

Quan un mestre enamorat de la llengua escriu una novel·la juvenil, és lògic que aquest llibre estigui impregnat de didàctica. Això és el que ha fet el Jordi Sedó a *Els secrets del planeta Mots* [a la fotografia d'aquest article]. Les possibilitats de la literatura són infinites, tantes com escriptors diferents hi ha. En aquesta novel·la de ciència-ficció els fets s'esdevenen al planeta Mots, un planeta cobert de glaç, en un temps molt anterior a qualsevol forma de vida a la Terra. Quan ni tan sols existia el Sistema Solar, ni la nostra galàxia.

Els protagonistes no són humanoides semblants als que podem trobar a *La Guerra de les galàxies*. En aquest petit planeta hi viuen les paraules, uns éssers intel·ligents amb un cos molt delicat de gelatina quasi transparent. El seu idioma és conceptual i es comuniquen de manera telepàtica.

I el seu objectiu no és pas conquerir l'univers, sinó completar el Conjur dels Set Esdeveniments, per així poder aconseguir el seu objectiu final: esdevenir útils per a la comunicació humana.

El plànol que acompanya el llibre resulta de gran utilitat per anar seguint les trifulgues entre les diferents tribus del planeta, cadascuna situada en un paraulari diferent: Vèrbia, Nòmia, Adjectivia, Determinínia, Adverbia i Pronòmia. Aquests paraularis, semblants als nostres països, viuen desavinuts. I les paraules hauran de fer un llarg camí de pacificació i d'entesa entre elles que els anirà acostant, sense saber-ho, al seu objectiu.

Aquest llibre pot ser de molta utilitat a Secun-

RAMON FERRANDIS

dària per treballar la gramàtica d'una manera molt més motivadora i entenedora, compta amb una pràctica guia didàctica. A més, de ser una bona eina de tutoria, ja que planteja temes com la pau, la justícia, la democràcia, la solidaritat...

Dimecres, 10 d'octubre de 2018

Nit

Avui torna el meu fill gran després de quasi un mes i mig a més d'11.000 quilòmetres de casa. I sí, el trobo a faltar. Trobo a faltar poder compartir les estones de cuina braç a braç, discutint de com es fa aquest menjar o aquest altre; els dinars en família

i les converses al voltant d'una taula, encara que no sempre veiem les coses de la mateixa manera; la seva roba voltant per casa i ell preguntant si he vist alguna peça en concret; estar pendent de si ve a menjar o a dormir... Tenir-lo a l'altra punta de món és quelcom que em continua costant, malgrat que ens hi vam acostumar des que va fer 20 anys. Mai l'he frenat, al contrari, la meua enyorança mai ha de ser una cadena. El vull lliure i no en una gàbia. Només així pot ser com és en realitat. Però el retrobament sempre és una meravella.

Dissabte, 13 d'octubre de 2018

Migdia

El jardí m'obliga a aturar el cap, a aixecar-me de l'ordinador o del llibre, i em recorda on soc, de peus a terra. Les flors de nit s'han fet gegants i ho envaïxen tot, és hora d'arrencar-les perquè s'han convertit en les mestresses del parterre. He podat la gerdera perquè ja s'ha assecat, haurem d'esperar a la primavera per veure com brota de nou i ens regala els seus fruits. L'azalea encara està molt bonica però necessita un canvi de test urgent. I al magraner nan també li aniria bé una repassada de tisores, però esperaré, ara està tot fruitat i seria una llàstima. Ja hi haurà temps.

Diumenge, 14 d'octubre de 2018

Vespre

He començat a llegir *L'arrencadors* de Boris Vian traduït per Joan-Lluís Lluís. Un novel·la amb molts elements surrealistes que de seguida m'ha recordat *La mort i la primavera* de Mercè Rodoreda, publicada també a Club Editor. Tots dos llibres vestits en un imaginari sorprenent on tot és possible, on domina una simbologia que va més enllà de la imatge que ens està dibuixant l'autor.

El protagonista de l'arrencadors és un psicoanalista anomenat Jacquemort –qui confiaria amb un psiquiatre que tingués aquest nom– que pretén psicoanalitzar tothom perquè ell està buit de sentiments. A la novel·la van desfilar un gran assortit de personatges que viuen en un poble inventat, aparentment bucòlic, però molt estrany, on creixen unes plantes desconegudes, que haig de confessar que m'han fet dubtar més d'una vegada i cercar-les al Google per veure si existien. Un poble, on necessiten tenir a un home, el Gloriös, condemnat a viure traient del riu amb la boca tot allò mort o podrit que hi llencen els seus veïns. Algú que recull les seves vergonyes i misèries i a qui després paguen amb or: surrealisme o hiperrealisme?

Club
de
premsa

EL 9 NOU

Bernat Deltell

Llicenciat en
Periodisme,
Filologia i Música
@Bernat_Deltell

Josep M. Dedéu

President de
l'Agrupació
d'Arquitectes
al Servei de
l'Administració
Pública
@pitudedeu

Bernat Castro,

'Berlustinho'
Assessor en
comunicació
@Bernat_Castro

Us convidem a la taula rodona
**"Cap a on va el procés
independentista?"**

Hi intervindran: **Bernat Deltell**
Josep M. Dedéu
Bernat Castro

**Dimecres 24 d'octubre de 2018 a les 8 del
vespre a la sala d'actes del CEMAV,**
a Granollers, c. Agustí Vinyamata, 7-9, 1r pis.
Pàrquing propi en el mateix edifici.

Presenta: **Jordi Molet**

Us hi esperem!

Col·labora:

